

Mellemregningsforholdet mellem de to Communer, Opholds- og Forsørgelsescommunen. Der er ikke Noget, som i Fattigsager i den Grad giver Anledning til practiske Vanskeligheder, til Skrivers, til idelig og idelig Riv, til Appel til overordnede Myndigheder osv., som netop Mellemregningsforholdet mellem de forskjellige Communer, og havde Udvalgets Forslag ingen andre Fordele fremfor det oprindelige Lovudkast end den, at Mellemregningsforholdet ved samme er fjernet, saa vilde jeg dog ansee dette Fortrin for at være et saa væsentligt, at jeg alene af Hensyn dertil ubetinget vilde stemme for det. Men der er derhos en anden Betragtning, som ligger temmelig nær, og det er den, at man dog vanskeligt vil kunne overføre Halvdelene af Udgifterne ved Hjemsendelsen paa Opholdscommunen, saasnart Forsørgelsescommunen er den eneste Requirerent af Hjemsendelsen. Hvis Forsørgelsescommunen forlanger vedkommende Fattige hjemsendt af Opholdscommunen, vil man dog ikke kunne forlange, at denne skal afholde den halve Udgift, men Requirerenten maa i alt Fald da selv bære hele Udgiften. Men Intet vil nu være lettere for Opholdscommunen end at frembringe en saadan Begjæring. Ligesom det nemlig staaer til Opholdscommunen at gjøre Opholdet for den Fattige saa ubehageligt som muligt, saaledes staaer det omvendt ogsaa i dens Magt at gjøre det overmaade behageligt for ham, ikke blot ved at yde ham Hjælp, saasnart han forbrer det, men ogsaa ved selv at tilbyde ham Hjælp, og den vil ofte, for blot at skaffe sig af med ham, give ham en saadan Understøttelse, at Forsørgelsescommunen siger: Nei, det gaaer ikke an, lad os saa bære faae ham hjem, saa skulle vi nok forsyne ham paa en billigere Maade. Jeg holder mig overbevist om, at man kan gjøre Alt, hvad man vil, ved Lovgivningsbestemmelser for at lægge et Vaand paa denne Lyst til at skaffe sig af med de Fattige, der skulle forsynges, uden at det nogenstunde vil lykkes, thi Opfindsomheden er i saa Henseende overordentligt stor, og jeg finder derfor, at det nu at ville gjenindsætte et Mellemregningsforhold i Udvalgets Udcast blot vil være at gjøre et nyt Forsøg paa at afflange et Dube, som man dog aldrig vil kunne afhjælpe.

Mourier-Petersen: Jeg kan heller ikke Andet end yde min Anerkjendelse til det ærede Udvalg for det Arbejde, som det har leveret. Dets Forslag forekommer mig at være mere tydeligt end Regjeringens oprindelige Udcast, og da der her er Spørgsmaal om et Forhold, hvor Bestemmelserne hidtil være meget forskjelligartede og vanskelige at bringe Klarhed i, maa jeg takke Udvalget, fordi det har foreslaaet Sagen ordnet paa en temmelig fuldstændig Maade. Jeg troer imidlertid, at de Bemærkninger, som ere fremkomne fra den høitærede Indenrigsminister, dog fortjene en Deel Overveielse, og da Lovforslaget, saaledes som det nu er fremkommet til 2den Behandling fra Udvalgets Side, er ganske nyt og forskjelligt fra Regjeringens Udcast, vilde jeg ønske, at den høitærede Minister til 3die Behandling stillede Endringsforslag til enkelte af Bestemmelserne i Udvalgets Forslag, hvilke jeg nu skal tillade mig at berøre. Det er navnlig § 2 i dette Forslag, som jeg i saa Henseende skal henlede Opmærksomheden paa. Jeg troer, at Saameget taler for Ministerens Bemærkninger om en Deling af Udgifterne ved Hjemsendelsen mellem Forsørgelses- og Opholdscommunerne, at de fortjene at blive tagne under nærmere Overveielse og Drøftelse, hvilket først vil kunne finde Sted, naar der foreligger bestemte Forslag i saa Henseende til nærmere Behandling. Hvad den anden Passus i samme Paragraph angaaer, om at Hjemsendelsesudgifterne, naar Forsendelsen stæer fra en Commune udenfor Amtet, skulle bæres af Forsørgelsescommunen med det Halve og af Amtsrepartitionsfonden med den anden Halvdeel, da skjønner jeg heller ikke rettere, end at det fortjente en nærmere Overveielse, navnlig om ikke den høitærede Minister har Ret i, at Udgifterne i det nævnte Tilfælde burde bæres alene af Amtsrepartitionsfonden. Jeg troer ikke, at det Hensyn, som det ærede Medlem, der havde Ordet før mig (Tobiesen), gjorde gjældende, nemlig at undgaae Mellemregninger, bør være det Alloverveielende; det er ganske vist en Vettelse og en Behagelighed at kunne slippe for saadanne Mellemregninger, men at det egentlig bør være det Overveielende og Eneberettigede, anseer jeg for tvivlsomt. Det